

PIRÓS LOBOGÓ

Az RMP Arad városi és rajoni bizottsága, a városi és rajoni néptanács lapja

XV. évfolyam, 4370. szám

Vasárnap, 1959. március 22.

4 oldal, 20 bani

A négy nagyhatalom kormányfői üljenek le a tárgyalóasztalhoz!

N. Sz. Hruscsov, a Szovjetunió Minisztertanácsa elnökének sajtóértekezlete

MOSZKVA. (Agerpres). — A TASZSZ jelenti:

Mint már közöltük, Moszkvában március 19-én sajtóértekezletet tartottak, amelyen N. Sz. Hruscsov, a Szovjetunió Minisztertanácsának elnöke nyilatkozatot tett. A nyilatkozat után N. Sz. Hruscsov válaszolt az újságírók kérdéseire.

D. KRAMINOV, a Pravda tudósítója: Milyen álláspontot helyezkedik jelenleg a szovjet kormány a külügyminiszeri és a kormányfői értekezlet kérdéseiben és az Ön véleménye szerint, milyen kilátással kecsegtetnek ezek az értekezletek?

N. SZ. HRUSCISOV: A külügyminiszterek találkozásával kapcsolatos álláspontunkat már kifejtettük a nyugati hatalmakhoz. Mielőtt március 2-i jegyzékünkben, amelyben egyetértettünk a miniszterek értekezletének összehívására vonatkozó javaslatokkal.

Ha a kérdés arra vonatkozik, hogy mi a véleményünk a probléma lényegéről, akkor nem titkolom: magas szintű értekezletet, a kormányfők találkozását szeretnénk.

Az utóbbi időben az államok közötti kapcsolatokban sok és sokféle nehézség támadt, amely és olyan sokféle jegyzék és nyilatkozat gyűlt össze, hogy ha a külügyminiszterek összejárnak s mindezeket meg akarják vitálni — ezt pedig feltétlenül meg fogják tenni, hogy igazolhassák álláspontjuk helyességét — akkor ez sok időt fog igénybe venni. Azt hiszem, hogy olyan utasításra törekednek, amelyből aztán nehéz lesz kiutazni. (Derűtlenség a teremben).

Ezért jobb volna, ha a nemzetközi kapcsolatok terén felgyűlt örösi halmozatok eltakarításával a „nehézsültyűk” — a kormányfők — foglalkoznának. Nekik kell az élvonalban haladniuk. Döntések le, taszítások félre a tömbök, szörjők szét a felgyűlt halmozatok, tisztítás meg a terepet, hozzának bizonyos határokat. Ezután aztán megkezdhetnék tevékenységüket a külügyminiszterek.

Amikor ez a munka elkészült, összeülnek majd a miniszterek, megvizsgálják a területre lépnek, anélkül, hogy a felhalmozott tömbök közepét lábakat törnék. Ok hoznak rendbe a megfeszített területet, előkészítik a kormányfők által megvizsgált kérdések megoldását, hogy a kormányfők aztán aláírassák a közösen előkészített határozatokat. Ilyen formán tehát az államfőik mindkét csoportja hasznos munkát végez.

Ha azonban tárgyaló feleink nem támogatják ezt a javaslatunkat, hajlandók vagyunk arra is, hogy a miniszterek értekezletével kezdjük el a dolgot és csak aztán térjünk rá a kormányfői értekezletre.

Mi mindenestre figyelmeztetni fogjuk miniszterünket, hogy legyen óvatoss, nehogy lábat törje a keletkezett tömbökben. Utóbbra hasznos emberek a mi államunknak, kár volna a lábának baja esnie. (Eléklenség a teremben).

V. KUDRIACEV, az Izvesztyia tudósítója felhívja a figyelmet: Eisenhowernek, az Egyesült Államok elnökének március 16-i beszédében előforduló ellentmondásra. Eisenhower egyfelől a külügyminiszeri értekezlet mellett nyilatkozott és azt mondta, hogy lehetségesnek tartja az Egyesült Államok részvételét egy, ezen a nyáron tartandó kormányfői tanácskozáson is. Másfelől azonban egy, a berlini kérdésben kiborbanó háború lehetőségének gondolatáról igyekezett meggyőzni hallgatóit és arról, hogy az amerikaiaknak „szilárd álláspontot” kell helyezniük és semminemű engedelmét nem szabad tenniük a berlini kérdésben.

Hogyan lehet minősíteni az Egyesült Államok elnökének ezeket a nyilatkozatokat, amelyek igen nehezen egyeztetethetők össze?

N. SZ. HRUSCISOV: Eisenhowernek, az Egyesült Államok elnökének nyilatkozataiban valóban van bizonyos ellentmondás. A március 11-i sajtóértekezleten például az elnök megmondotta, hogy a berlini kérdésben, atomháborúval fenyegető országunkat Berlin miatt.

Ennek a nyilatkozatnak, mint látjuk, az volt a célja, hogy ráeresszen a Szovjetunióra. Az eredmény azonban egészen más volt: Eisenhower elnök nyilatkozata nyugtalan

ságot és elégedetlenséget váltott ki még az Egyesült Államokban és szövetségeseiben is.

Az elnök március 16-án újabb nyilatkozatot tett, azzal a céllal, hogy megnyugtassa az amerikai népet s az USA szövetségeseit. Eisenhower ur ez alkalommal a tárgyalások mellett nyilatkozott, a külügyminiszterek találkozásai mellett, sőt még azt is kijelentette, hogy az USA kész magassziku konferencián részt venni a nyár folyamán.

Am tekintsünk el ezektől az ellentmondásoktól és vegyük kiindulópontul az elnök legutóbbi nyilatkozatát. A nyilatkozat különböző jennlatársakat, különböző „de”-ket tartalmaz. Eisenhower ur a kormányfői találkozó lehetőségét is számos „ha”-hoz köti, a valóságban a miniszterek tárgyalásának sikerétől teszi függővé. S mégis, Eisenhower elnöknek ebben a nyilatkozatában van egy egészséges mag, amelyet köszönünk. Ez az egészséges mag számba szökkenhet és, ha minden jennlatársat eltávolítunk, utat törhet magának. Hiszem, hogy az események helyes irányba terelődnek, hogy a józérés felülkerekedik és hogy a tárgyalásokra is sor kerül: sor kerül a külügyminiszterek találkozására és sor kerül a kormányfők találkozására. S ha már a kormányfők összeülnek, elég bölcsnek és elég akaratosnak lesz ahhoz, — erről meg vagyok győződve — hogy elhárítsák a jennálló akadályokat és megtalálják azokat a megoldásokat, amelyeket elődának a békére és biztonságra áhító népek.

B. NIELSEN-STOKKEBY — a DPA nyugat-német távirati ügynökség tudósítója: Miniszterelnök ur, a Németországi Szociáldemokrata Párt képviselőivel, Ollenhauerrel, Schmidttel és Erlerrel folytatott megbeszélései során az volt-e a benyomása, hogy a német szociáldemokraták álláspontja Európa egész kérdéseivel kapcsolatban közelebb áll a szovjet kormány álláspontjához, mint a Német Szövetségi Köztársaság kormányának álláspontjához?

N. SZ. HRUSCISOV: En nem tenném fel úgy a kérdést, hogy álláspontjuk közelebb vagy távolabb áll-e a mi álláspontunkhoz, mint a Német Szövetségi Köztársaság kormányának álláspontjához, mint-hogy más a mi álláspontunk és más a német szociáldemokraták álláspontja. Velük nem tárgyalunk, hanem megbeszéléseket folytatunk, mivel ők nem voltak felhatalmazva a tárgyalásokra, ugyanis az ellenzéki pártot, nem pedig a kormányt képviselik. Nézetünk szerint a szociáldemokraták realitásból álláspontja helyesnek, mint a bonni kormány. Az Erich Ollenhauerrel, Carlo Schmidttel és Fritz Erlerrel folytatott megbeszélések során az volt a benyomása, hogy ha felhatalmazásuk lenne a tárgyalásokra és ha velük együtt közös asztalhoz ülnének, meggyőződhetnénk az egyszerű megoldás tekintetében.

H. SCHEWE, a Die Welt című nyugat-német lap tudósítója: Eisenhower elnök március 16-i televízió-beszédében rámutatott arra, hogy 1959 nyarán kész részt venni a kormányfői értekezleten. Hajlandó lesz-e a szovjet kormány elhalasztani a berlini kérdéssel kapcsolatos bármilyen konkrét politikai akció végrehajtását e magassziku értekezlet előtt?

N. SZ. HRUSCISOV: Újságíró ur e kérdés feltevésével nyilvánvalóan annak a propagandának a befolyása alatt áll, amely tudatosan elferdíti álláspontunkat és azt állítja, hogy jegyzékünkben „ultimátumot adunk volna, sőt még is állapítottuk volna ezen ultimátum leteltének határidejét. Álláspontunknak ez a beállítása rosszhiszeműségre vall. A német békeszerződés megkötését és Nyugat-Berlin megszállási rendszerének megszüntetését javasoltuk.

Tizennégy év telt el a hadműveletek becsünetése óta és ezek a problémák még mindig nem oldódtak meg, noha mi több ízben konkrét javaslatokat tettünk rendezésükre. Ilyen körülmények között feltétlenül meg kell állapítanunk egy bizonyos határidőt, amely elég hosszú legyen ahhoz, hogy kellő határozat szület-hessék. Hiszen a történelmi tapasztalatokból tudjuk, hogy nyugati partnereinktől egy és két évig is

várhatunk a válasza. Ezért őszintén mondom, hogy alaposan mérlegeltünk mindent és arra a következtetésre jutottunk, hogy hat hónap teljesen elegendő. Hogyha kilenc hónap elegendő egy gyerek megszületésére (nevelés a teremben), úgy véljük, hogy Nyugat-Berlin kérdését hat hónap alatt rendezni lehet.

Ha nem hat hónap alatt, hanem egy vagy két hónap alatt oldandó meg ez a kérdés és voltaképpen egy hónap alatt is megoldható, mindenki őszintén üdvözölje ezt. Ha azonban úgy véljük, hogy bonyolult probléma és nem oldható meg hat hónap alatt, hanem, tegyük fel, két hónap alatt, nekünk nem lesz ellenetelünk. Ez az igazság.

Ezt a problémát sokféleképpen elferdítik, olyan szándékokat tulajdonítanak nekünk, amelyek tőlünk idegenek. Félremagyarázatlanul kijelentették, hogy ha a nyugati hatalmak visszautasítják a Németországgal, vagyis a két német állammal való békeszerződés megkötését, tárgyalásokat fogunk kezdeni a Német Demokratikus Köztársasággal és azokkal az országokkal, amelyeknek ugyanaz a nézete, mint nekünk, és alá fogjuk írni a békeszerződést a Német Demokratikus Köztársasággal.

A nyugati hatalmak a külügyminiszterek találkozásait javasolták. Tudomásunkra hoztuk álláspontunkat ebben a kérdésben, és most várjuk válaszukat. A rendelkezésünkre álló értesülések szerint, amelyekkel készen kívül Ön is rendelkezik, a nyugati hatalmak májusra akarják összehívni a miniszterek értekezletét, s meg is állapítják ennek időpontját május 11-re. Amint látjuk, mi válaszoltunk erre a javaslatra, noha hivatalosan még nem közölték velünk. (Elárulok egy titkot s megmondom, hogy elfogadjuk az értekezlet május 11-i összehívására vonatkozó javaslatukat). (Derűtlenség a teremben). Ime, Gromiko elvtárs azt mondja nekem, hogy ez már eredmény a mi részünkről. (Nevelés a teremben).

H. SCHEWE: Hajlandó-e találkozni a Német Szövetségi Köztársaság kancellárjával, dr. Adenauerrel?

N. SZ. HRUSCISOV: Nincs szándékomban erőltetni a meghívásomat. Ha azonban egy találkozó Adenauer urral, vagy bárki mással valami haszonnal járna, kész vagyok bármikor és bárhol találkozni az ügy érdekében, a béke megőrzése érdekében. (Taps).

H. SCHEWE: Ha a Szovjetunió és a Német Demokratikus Köztársaság között külön békeszerződés jön létre, maradnak-e szovjet csapatok az NDK területén, vagy kivonják őket onnan?

N. SZ. HRUSCISOV: Elsősorban, mi nem tekintjük külön békeszerződésnek azt a szerződést, amelyet az NDK-val írunk alá abban az esetben, ha a nyugati hatalmak visszautasítják a német békeszerződés megkötését. Most pedig, ami a kérdés lényegét illeti, valószínű, hogy csapatunk az NDK-ban maradnak. Csak akkor vonhatók vissza, ha általános egyezmény jön létre az idegen csapatoknak a más területekről való kivonásáról illetően.

Ezt az egyezményt a NATO-tagállamok és a Varsói Szerződésben résztvevő államok között kell létrehozni. Egyoldalúan nem vonhatjuk ki csapatunkat és nem is fogjuk kivonni őket. Sőt azt is elmondhatom, hogy egyoldalúan nem szándékszunk többé csökkenteni fegyveres erőink létszámát, mert a Szovjetunió eddig már több mint 2 millió fővel csökkentette csapatait. A nyugati hatalmak sajnos nem követték példánkat. Ezért, a békéről beszélve, kénytelenek vagyunk szárazon tartani a puskaport.

S. SZANAKOJEV, a Mezsdunarodnaja Sznizij folyóirat tudósítója: Eisenhower elnök beszédében sokat emlegette az USA-nak és NATO-beli szövetségeseinek Nyugat-Berlinnel kapcsolatos „jogait és kötelezettségeit”, amelyek véleménye szerint igazolják a város idegen megszállásának továbbfennmaradását.

Az USA-nak, Angliának és Franciaországnak valóban megvannak ezek a jogai és feladatai Nyugat-Berlinben?

N. SZ. HRUSCISOV: Igen, úgy vélem, hogy az Amerikai Egyesült

Ünnepi est a Magyar Tanácsköztársaság kikiáltásának 40. évfordulója alkalmából

Az RMP Bukarest városi bizottsága és a fővárosi néptanács végrehajtó bizottsága pénteken az SzKT Színházban ünnepi estet rendezett a Magyar Tanácsköztársaság kikiáltásának 40. évfordulója alkalmából.

Részvettek a következő elvtársak: Stefan Voitec, az RMP KV Politikai Bizottság tagja, a Minisztertanács alelnöke, Florian Danalache, az RMP KV tagja, a Bukarest városi pártbizottság első titkára, Vass Gicella, az RMP KV tagja, Gh. Vasile, az RMP KV tagja, a külügyminiszteri Intézet igazgatója, Gh. Necula, az RMP KV tagja, a Bukarest tartományi pártbizottság első titkára, Aurel Malmusan, a külügyminiszter helyettese, Nicolae Pascu, az SzKT titkára, Octav Livezeanu, a Külföldi Kulturális Kapcsolatok Intézetének alelnöke, párt- és állami aktivisták, tábornokok és más magasrangú tisztiek, a kulturális élet képviselői és számos dolgozó.

Jelen voltak: Keleti Ferenc, a Magyar Népköztársaság bukaresti nagykövete, az egyes diplomáciai missziók vezetői és a diplomáciai testület más tagjai.

Megnyitó beszédet mondott Florian Danalache elvtárs.

A Magyar Tanácsköztársaság kikiáltásának jelentőségét Gheorghe Vasile elvtárs méltatta.

A szónok ismertette a negyven év előtti forradalmi események történetét és hangsúlyozta, mily hősi harcot folytatott a magyar munkásszolgálat a Kommunista Magyarországi Pártjának vezetésével. Ez az igazságos harc kivívta az egész világ dolgozóinak meleg, testvéri rokonszenvét. Gh. Vasile elvtárs adatokkal alátámasztott beszédében méltatta azt a hatalmas szolidaritási mozgalmat, amely az 1919-es magyarországi szocialista forradalom iránt országunkban megnyilvánult.

Noha a magyarországi proletárforradalmat bestialit módon elfojtották — mondotta befejezésül a szónok —, a forradalom tapasztalatai és tanulságai az egész nemzetközi munkásmozgalmat közös kincsévé váltak.

Ma, a magyar proletárforradalom 40. évfordulóján, kifejezzük testvéri, baráti érzelmeinket a magyar munkásszolgálat és a magyar dolgozó nép iránt.

Az az ügy, amelyért a magyar munkásszolgálat hősei harcoltak és életüket áldozták, az egész nemzetközi munkásmozgalmat ügye. A munkásszolgálatnak a marxista-leninista tanítást követő pártjai által vezetett román és magyar nép, szorosán egyesülve a szocialista táborban, élen a Szovjetunióval, tántoríthatatlanul halad azon az uton, amelyet a Nagy Októberi Szocialista Forradalom nyitott meg.

Keleti Ferenc, a Magyar NK nagykövete beszédében hangsúlyozta, hogy a magyar nép olyan feltételek közepette ünnepi a Magyar Tanácsköztársaság kikiáltásának 40. évfordulóját, amikor győzött a proletáriátus diktatúrája hazájában, amikor győzött a szocialista forradalom egész sor európai és ázsiai országban. A magyar nép történelme ezen óriási jelentőségű eseménynek 40. évfordulóját a szocialista országok s az élen álló Szovjetunió legyőzhetetlen családjában ünnepi meg, azokkal az országokkal együtt, amelyek a szocializmust és a kommunizmust építik és állhatatosan harcolnak a béke megőrzéséért, az imperialista celszövevények ellen. A Magyar NK nagykövete egyben köszönetet mondott ezen ünnepség megszervezéséért, amely tiszteletadás a Magyar Tanácsköztársaság kikiáltása, a nemzetközi forradalmi munkásmozgalmat eme fontos eseménye iránt.

A beszédek többször is hosszasan megtapsolták. A jelenlévők lelkesen élték a viláig dolgozóinak nemzetközi szolidaritását, a román —magyar barátságot, a szocialista tábor országainak megbontathatlan testvériségét és egységét, élen a Szovjetunióval.

Ezután bemutatták a „Tanácsköztársaság” című magyar dokumentumfilmet, amely epizódokat elevenít fel az 1919. évi magyarországi forradalmi eseményekből.

Végül, az SzKT művészegyüttese népdalokból és munkásdalokból, valamint román és magyar táncokból álló műsort adott elő.

A Világifjúsági Hét tiszteletére

ELSŐ SIKEREK

Az I. Ranghe, a Dimitrov és a December 30 gyárak hazafias IMSZ brigádjai is lelkesen köszöntötték a Világifjúsági Hétet. A napokban felkeresték a munkalepelt, ahol munkáslakásokat építenek a dolgozók számára. A jövedű fiatalok 195 önkéntes munkórát fordítottak itt a terület takarítására és az épületek alapzatának kiadására. Vidáman, jókedvűen dolgoztak, a kitűzött brigádvezető további sikerek elérésére serkentette őket.

Az önkéntes munka befejeztével mind a három brigád számba vette

az eredményeket. A legteljesebben dolgozó fiatalokat megdicsérték. Így Chertean Mircea, Cretu Gratian, Nagy Verát, Golianu Mihail, Horian Stefanit a Ranghe gyárból, Klács Ferencet, Citra Dezsőt, Mihota Samuelt, Ghitan Barbut, Parcaru Gheorghe, a Dimitrov gyárból, és Micu Mariat, Maciuna Dochiat, Dobre Petret, Iures Reghinat, Matei Mariat, Klimat Irenit, Litt Simont, Horia Ecaterinat a December 30 üzemekből.

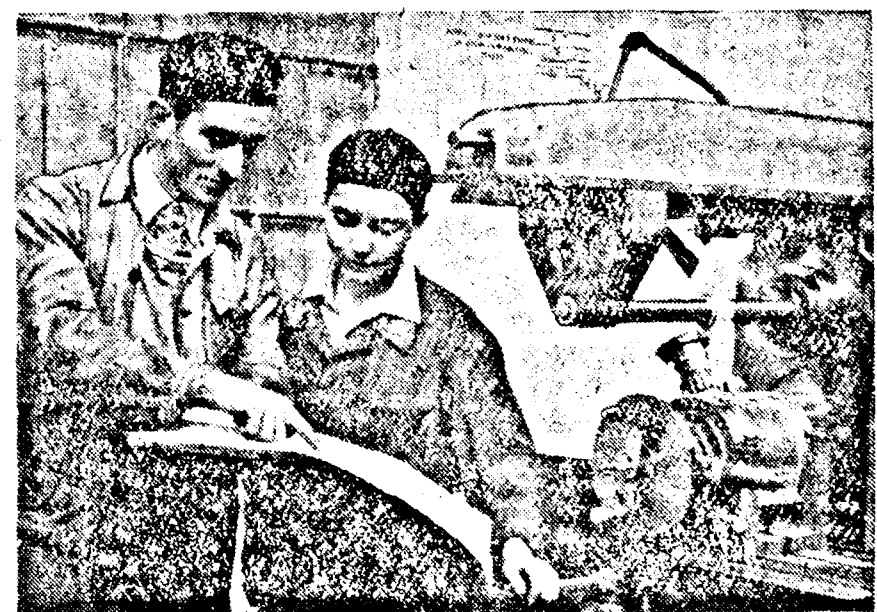
MOT LIVIU, levelező.

Kollektív gazdaság alakult

Muszka községben már 1952-ben a dolgozó parasztok felismerék a közös munka előnyeit. Számos dolgozó parasztszálad tömörült a Libertatea elnevezésű mezőgazdasági társulásba. A társulás eredményeit látva 1957-ben megalakult a December 30 mezőgazdasági társulás is. Majd 1958 őszén a két társulás egyesült. A dolgozó parasztok közül egyre többen gondoltak a kollektív gazdaság megalakítására. Így egymás után nyújtották be a kérvényt a kollektív gazdaság megalakítására. Már a múlt év őszén megalakították a kezdeményező bi-

zottságot. Telték a napok, a hónapok s a párttagok és az élenjáró dolgozó parasztok felvilágosító munkája nyomán 280 család kérte felvételét a kollektív gazdaságba — vagyis Muszka község egész dolgozó parasztsága. S elérkezett az idő, amikor — a felső szervek jóváhagyása alapján Muszka községben is megalakulhatott a kollektív gazdaság. Március 20-án ünnepélyes keretek között alakult meg a Libertatea elnevezésű kollektív gazdaság 684.50 hektár szántóterülettel, 22.23 hektár kaszálóval, 4.20 hektár gyümölcsösrel, 70.20 hektár szőlővel.

A 2-es számú részlegen

Az aradi Bernáth Andor gépjárató központ dolgozói is verseny-szellemben végzik munkájukat. A kommunista személyes példáját és gyakorlati segítséggel serkentik, illetve támogatják a dolgozók feladatait megvalósításában. A 2-es számú részleg (volt IRUM) sikeresen teljesíti feladatát. Képünkön Toda Ioan kommunista Luf Cardin ifjúmunkásnak magyarázza egy új alkatrészek technikáját.

(Folytatása a 4. oldalán)

